

Къщата на прочутия финансов магнат Питър Пет, намираща се на Ривърсайд Драйв в Ню Йорк, оглавява класацията за най-грозна сграда в този тузарски квартал. Когато минавате с лимузината си край нея или срещу десет centa се наслаждавате на чистия въздух, пътувайки на втория етаж на омнибус, тя се нахвърля върху вас и ви захвапва. Зърнат ли я, архитектите стреснато отстъпват и вдигат ръце, сякаш да се защитят от връхлитащо чудовище, дори обикновеният минувач изпада в потрес. Сградата наподобява (в равни пропорции) на катедрала, на вила в предградията, на хотел и на китайска пагода. Повечето прозорци са със стъклописи, а от двете страни на верандата са се изтъпанчили глинени лъвове, по-противни дори от самодоволните животни, охраняващи нюйоркската обществена библиотека. Невъзможно е да не забележите къщата и вероятно заради това ѝ качество госпожа Пет пожела да я притежава, тъй като самата тя обичаше да се набива на очи.

През тази неделна утрин човекът, на когото формално принадлежеше сградата, се лугаше като заблуден призрак из разкошно обзаведените стаи. Празничното спокойствие, което цареше в къщата, очевидно не бе оказало благотворното си въздействие върху господин Пет – благото му лице беше изкривено от гняв. Ненадейно от устните му се изтръгна възклицание, несъмнено заимствано от безбожниците, играещи на стоковата борса: - Мъгните го взели!

Раздразнението му бе предизвикано от пълното осъзнаване на нерадостното му положение. Всъщност изискванията му към живота бяха повече от скромни. В момента най-съкровено му желание беше да се усамоти и да прочете на спокойствие неделния вестник, ала по всичко изглеждаше, че не ще го осъществи. Домът му бѣкаше от натрапници, които се спотайваха зад всяка врата.

Откакто преди две години се беше сдобил със съпруга, положението се влошаваше с всеки изминал ден. В достопочтената госпожа Пет се беше

загнездил литературен бацил. Тя не само беше плодovита писателка - Неста Форд Пет е известна на всички любители на криминални романи – но си бе поставила амбициозната задача да създаде литературен салон. Първият участник беше нейният племенник Уили Партридж, който работеше върху създаването на експлозив, обещаващ да предизвика преврат в традиционните методи за провеждане на военни действия. С течение на времето госпожа Пет прибавяше нови образци към колекцията си, в резултат на което в момента под покрива ѝ живееха шестима млади и никому неизвестни гении. През тази прекрасна юнска утрин шестима свръхталантили младежи, най-вече романисти, които не бяха създали нито един роман, и все още непрописали поети, се ширеха в къщата на господин Пет, докато той, пѣхнал под мишница неделния вестник, отчаяно бродеше по коридорите и подобно на гълъба, изпратен от Ной, не намираще почивка за нозете си*. В подобни моменти в душата му се прокрадаваше завист към първия съпруг на госпожа Пет, с когото бе имал делови и приятелски отношения и който ненадейно се беше споминал от апоплектичен удар; тогава скръбта отстъпваше място на мерзко чувство. Бракът със сигурност беше вгорчил живота на господин Пет, както впрочем се случва с всеки мъж, който чака петдесет години, за да направи решителната крачка. Най-неприятното беше, че съпругата му бе довела в новия си дом не само гениалните творци, а и единствения си син Огдън - четиринайсетгодишен, изключително отблъскващ хлапак. Вследствие на годините, прекарани сред обкръжението на възрастни, както и на липсата дори на елементарна дисциплина, Огдън се бе превърнал в чудовище, от което бяха вдигнали ръце пълчища частни учители. Всеки се заемаше е възпитанието му, изпълнен с оптимизъм и увереност, но не след дълго напускаше, отчаян от отвращението на хлапака към образованието. За господин Пет, който не го биваше да контактува с момчета, присъствието на Огдън Форд беше постоянен източник на раздразнение. Не му допадаше

характерът на заварения му син, освен това почти беше сигурен, че малкият негодник краде от цигарите му. Гневът му се подсилваше от осъзнаването, че никога не ще успее да го залови на местопрестъплението.

*Авторът цитира пасаж от Битие, гл. 8: „Но гълъбът, понеже не намери почивка за нозете си, върна се при него (Ной) в ковчега...” - Б. пр.

Господин Пет поднови неспокойното си лугане, след като за миг спря пред дневната и се послуша. През масивната дъбова врата дочу теноров глас, който обясняваше идеята за християнството в поезията на Шели, и побърза да отmine опасната територия. Направи няколко крачки по коридора, отново се послуша и окуражен от тишината, понечи да влезе в следващата стая, ала акорд на невидимо пиано го накара като опарен да отдръпне ръка от дръжката. Отчаяно продължи издирването на тихо местенце и след няколко минути чрез процеса на елиминиране се озова пред помещението, което теоретично беше неговият кабинет - голяма и уютна стая, пълна със стари книги, дълги години събирани от баща му, страстен колекционер. Застана пред вратата и наостри уши, но до слуха му не достигна нито звук. Влезе и за миг изпита неописуемото облекчение, характерно за всеки стар ерген, открил тихо убежище в къща, пълна с досадни младоци. Сетне дочу глас, който сложи край на мечтите му за блажено усамотение:

- Здравсти, татенце. - Огдън Форд се беше разположил на огромното кресло в най-тъмния ъгъл на кабинета. - Влизай, татенце, не се притеснявай. И за двама ни има място.

Господин Пет остана на прага и изгледа накриво заварения си син. Ненавиждаше покровителствения тон на хлапака, а сега му бе още по-трудно да го приеме с философско примирение, тъй като натрапникът беше окупирал любимото му кресло. Дори от естетична гледна точка гледката беше неприятна. Хлапакът беше пълен, отпуснат и си личеше, че

прекалява с храната. Телосложението му подсказваше, че е заклет враг на физическите упражнения, а жълтеникавата му кожа издаваше пристрастеност към захарните изделия. Въпреки че беше закусвал само преди половин час, той отново дъвчеше нещо.

- Какво ядеш, момче? - попита господин Пет, чието разочарование прерасна в раздражение.

- Бонбони.

- Вредно е по цял ден да се тъпчеш със сладкиши.

- Мама ми ги даде - заяви Огдън. Както и предполагаше, изстрелът накара противниковата батарея да замлъкне. Господин Пет гневно изсумтя, но не последва коментар. Момчето отпразнува победата си, като лапна още един бонбон,

сетне промърмори:

- Май тази сутрин си станал наопаки, татенце.

- Забранявам да ми говориш по този начин!

- Така си и знаех - невъзмутимо продължи хлапакът, сякаш не го беше чул. — Никога досега не съм грешал в предположенията си. Но не ми е ясно защо си го изкарваш на мен, след като нямам никаква вина.

Питър Пет започна да души и отсече:

- Пушил си!

- Какво?!

- Цигари, ето какво.

- Не е вярно, сър.

- В пепелника има две угарки.

- Сигурно са там от вчера.

- Едната е още топла.

- Как няма да е топла, след като навън е такава горещина.

- Признай, че си я пуснал в пепелника, когато си чул крачките ми в коридора.

- Не съм, сър! Тук съм едва от няколко минути. Сигурно ме е изпреварил някой от онези младежи. Честно да ти кажа, забелязал съм, че крадат от долнопробните ги цигари. Трябва да предприемеш нещо по въпроса, татенце. Да докажеш, че не си загубеняк.

Господин Пет се почувства напълно безпомощен. За хиляден път словесния двубой печелеше хлапакът с жабешките очи, който се отнасяше към него с високомерно пренебрежение.

- Не бива в такъв хубав ден да се завираш вкъщи – промълви кисело.

- Имаш право. Хайде да се поразходим. С удоволствие ще те придружа.

- Аз... имам по-важна работа - заяви възрастният джентълмен, ужасен от кошмарната перспектива да се поразходи с Огдън.

- Както желаш. Противник съм на мнението, че чистият въздух се отразява благотворно на организма. Какъв е смисълът да имаш дом, ако не си стоиш в него?

- Когато бях на твоята възраст, не киснех вкъщи при такова хубаво време. Винаги бях навън и... например търкалях обръч.

- Като те гледам, спортуването не ти се е отразило благотворно.

- За какво намекваш?

- Забелязвам, че си жертва на лумбагото.

- Какви ги дрънкаш! - сопна се господин Пет, който беше особено чувствителен на тази тема.

- Е, няма да споря с теб. Важното е, че...

- Не ме интересува!

- Искам да знаеш, че мама...

- Млъквай!

Огдън отново затършува из кутията с бонбони и любезно я поднесе на втория си баща:

- Заповядай, вземи си.

- Не искам.

- Постъпваш много разумно. На твоята възраст не бива да се прекалява с нищо.

- За какво говориш?

- За старостта, татенце. Вече не си в първа младост. А сега влез и затвори вратата, защото става течение.

Господин Пет вирна глава и опита достойно да се оттегли от полесражението, макар че щеше да се пръсне от яд. Питаше се как ли би постъпил друг в подобна ситуация. Най-много го въбесяваше абсурдната противоречивост на човешкия характер. Защо когато се озовете и дома си, ставаше съвсем различен от онзи Питър Пет, който бе пълновластен господар в кантората си на Пайн Стрийт. Възможно ли е твърдо да отстоява позициите си пред своите опитни и упорити конкуренти, а да не може да се справи с нищо и никакъв хлапак, който е окупираше любимото му кресло? Понякога му се струваше, че в извънработно време волята му се парализира.

Отгоре на всичко още не беше намерил помещение, в което да се усамоти с неделния вестник. Спря и потъна в дълбок размисъл. Внезапно намръщеното му лице се проясни и той се заизкачва по стълбите. Стигна до последния етаж, мина по коридора и почука на вратата в дъното. И в тази стая не цареше тишина, но този път звуците, разнасящи се иззад вратата, не накараха господин Пет да отстъпи в панически бяг. Той дори одобрително кимна. Тракането на пишещата машина сякаш галеше слуха му и го караше да се чувства като в кантората си на Пайн Стрийт.

- Влез - обади се глас, който очевидно принадлежеше на млада жена.

Стаята, в която се озова, беше малка, но много приветлива и уютна.

Колкото и да е странно предвид пола на обитателката, атмосферата и обзавеждането бяха типични за мъжки кабинет. Едната стена беше заета от библиотека, а книгите с червени, сини и кафяви подвързии като че ли

приветливо се усмихваха на всеки, който прекрчаваше прага. На другите стени висяха грижливо подбрани и аранжирани гравюри. През отворения прозорец нахлуваха слънчевите лъчи и приглушеното бръмчене на автомобилите, движещи се по булеварда. Зад бюрото до прозореца седеше млада жена и пишеше на машина, а ветрецът, духащ откъм реката, леко развяваше червеникавозлатистите ѝ къдрици. Когато господин Пет влезе, тя се обърна и го дари с усмивка.

Ан Честър, племенница на многострадалния джентълмен, изглеждаше най-красива, когато се усмихнеше. Макар че на пръв поглед косата ѝ привличаше вниманието, устата бе най-характерната ѝ черта, намекваща за неподозирани възможности и склонност към безразсъдство. Когато Ан беше сериозна, устата ѝ изглеждаше така, сякаш току-що беше произнесла забавна реплика и бе доволна от своята находчивост. Усмихнеше ли се, проблясваха равни бели зъби. Ако пък устните не се разтвореха, на дясната ѝ страна грейваше трапчинка, придаваща на младата жена изражение на дяволита немирница. Това бе уста на смела авантюристка, която с един жест разпалва напразни надежди или поради моментен каприз крои заговори срещу общоприетите условности. Велевата брадичка недвусмислено подсказваше склонност към твърдоглавие. Физиономистът би отсъдил, че Ан Честър обича да се налага и е свикнала да получава онова, което желае...